

[Søren Jensen (Vejen).]

hvert fald stærkt understrege den opfordring, der i betænkningen er rettet til justitsministeriets ægteskabsudvalg om snarest at få denne del af arbejdet gjort færdig.

Lad mig for øvrigt i samme forbindelse komme med et par bemærkninger til ændringsforslaget om at ophæve sats D, altså den dyreste sats. Det drejer sig her særlig om ubeslægtede arvinger, der betænkes gennem et testamente, og de har hidtil måttet betale efter sats D. Nu overføres de til en billigere sats C, og det synes jeg er rigtigt, simpelt hen fordi der, når der er tale om et testamente, fra den afdødes side på en helt konkret måde er givet udtryk for en bestemt vilje med hensyn til arvens anvendelse. Det kan i hvert fald næppe være rimeligt, at der i sådanne tilfælde skal betales mere i arveafgift, end der skal for fjernere slægtninge, det være sig bedsteforældre eller farbrødre eller mostre, der blot i kraft af et familieskab arver. Og sat i relation til det, jeg sagde før, vil netop denne lempelse kunne få en ret væsentlig økonomisk betydning for de papirløse ægteskaber.

Vi har også kunnet konstatere, at man i forbindelse med denne lovgivning har fundet anledning til at køre nogle af de gamle travere, som man gerne tager frem, når man ikke kan finde på andet. Socialistforårskrækkelsen har været fremme, og socialdemokratiet er igen blevet gjort til et erhvervsfjendtligt parti, der kun har til hensigt at gøre vilkårene vanskelige for selvstændige erhvervsdrivende, et parti, der ønsker at ødelægge mulighederne for arvinger for at videreføre virksomheden, fordi denne vil blive tappet for kapital osv., osv. Og hvilke kendsgerninger kan der så i dag lægges på bordet om dette spørgsmål? At det igen viser sig netop at være socialdemokratiet, der har forståelse for erhvervslivets vilkår, og her tænker jeg på erhvervslivet ud fra en rent samfundsmæssig betragtning, altså ikke så meget på enkeltpersoner som på virksomhederne som arbejdspladser.

Her kommer den socialdemokratiske finansminister med et konkret forslag, der smidigt og effektivt letter vilkårene for virksomheder, der falder i arv. Jeg tænker på den nye paragraf om henstand, der helt præcist giver mulighed for henstand med arveafgiften i indtil 15 år, når hensynet til

virksomhedens fortsatte drift gør det rimeligt. Det er en vigtig ændring og en meget stor forbedring i forhold til det bestående.

Lad mig så også lige sige, at der har været en del rumlérier også i pressen om dette lovforslag. Vi har endda oplevet, at de konservative har gjort forsøg på at sabotere lovforslagets gennemførelse. Vi skal nok høre mere om dette i dag også.

Man henviser bl. a. til udvalgsbehandlingen, til stofmængden og til, at offentligheden ikke har haft mulighed for at sætte sig ind i lovforslaget. Må jeg herom bare sige én ting, men så det ikke kan misforstås. Det er en fuldkommen forvridning af de faktiske forhold, for hvad er de faktiske forhold? At der den 8. marts fremsættes et lovforslag, der ene og alene har til formål at forhøje de gældende arveafgifter, overhovedet ikke andet. Forhøjelserne er nøje beskrevet og sat i relation til gældende satser. Lovforslaget går, så vidt jeg kan bedømme, ud til en ret livlig diskussion i offentligheden, jeg har selv deltaget i den.

Man har altså siden den 8. marts kunnet orientere og bedømme. Det må have været rigelig tid, når man tænker på, hvad lovforslaget fra starten gik ud på. Og hvad er der så sket med lovforslaget undervejs? Ja vel, de bebudede forhøjelser af satserne er gennemført, men det skal tilføjes: på flere områder mildere end først foreslået. Man afskaffer den dyre sats D, skalaerne, for så vidt angår A og B, gøres mere moderate for det, man kan kalde de mellemstore formuler, og den afgiftsfrie bundgrænse hæves fra 5000 kr. til 8000 kr. Disse lempelser sammen med de ændringer, jeg før har omtalt, medfører oven i købet et provenutab på ca. 12 mill. kr. i forhold til det oprindelige lovforslag. Altså helt igennem et mildere forslag end det oprindelige, noget, der i hvert fald kun kan være til glæde for dem, hvis interesse de konservative mener de her bør varetage. At vi så yderligere hen ad vejen har fået klaret en række problemer af mere principiel karakter, som den konservative finansminister undlod at løse ved revisionen i 1969, kan da kun være en yderligere forbedring i forhold til det oprindelige lovforslag, og derfor virker hele den konservative kritik på mig som en storm i et glas vand.

Jeg vil til sidst takke finansministeren for